

Sygn. akt V CNP 1/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. L. i T. L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 21 sierpnia 2014 r.

w sprawie z powództwa J. L. i T. L.

przeciwko R. B.

o rozwiązanie umowy o dożywocie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżących solidarnie na rzecz
R. B. 1217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego
jej wniesieniem.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powodów J. L. i T. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 21 sierpnia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliuguje skarżących do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających ich twierdzenie. Przesłanka

uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powołają w skardze nie tylko wszystkie znane im fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi skutkiem jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powołają dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, teza opublikowana w Biuletynie SN z 2006 r., nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnili, wskazując w sposób ogólnikowy na szkodę majątkową i niemajątkową. Nie przedstawili też stosowych dowodów lub ich surogatów na okoliczność poniesienia wskazanej przez nich szkody.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżących obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinni wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący muszą „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. m. in. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt III CNP 17/14, nie publ.). Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub

ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazali niedopuszczalność skargi kasacyjnej, ale nie przeprowadzili dostatecznej analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych – w tym z sygnalizowanej przez skarżących skargi o wznowienie postępowania. Brak jest analizy prawnej przepisów dotyczących innych środków zaskarżenia i argumentów, które mogłyby uzasadnić ich twierdzenie o braku możliwości skorzystania z innych środków prawnych.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że przytoczone w podstawach skargi przepisy procesowe odnoszą się w znacznej mierze do kwestii ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co nie jest dopuszczalne. Istotą tego nadzwyczajnego środka prawnego nie jest bowiem zastąpienie niedopuszczalnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia skargi kasacyjnej, lecz wykazanie odpowiedzialności Skarbu Państwa za wydanie niezgodnego z prawem wyroku.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.